

Alkotmánybíróság

Budapest

Donáti u. 35-45.
1015

Tárgy: Hiánypótlás

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/995-2/2021
Érkezett:	2021 JÚL 01.
Példány:	1
Melléklet:	db
Kezelőiroda:	<i>clm!</i>

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, [REDACTED]

[REDACTED] alatti lakos (1. r. felperes) , és [REDACTED]

[REDACTED] alatti lakos (2. r. felperes) indítványozók az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Az Abtv. 52. §. (1) bekezdés és (1.b.) bekezdés a.) pontját figyelembe véve az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. tv. 27. §.-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d.) pontja alapján kérem a Kúria Kfv.II.37.181/2021/3 számú 2021.03. 16-án kelt, 2021. 03.23-án elektronikus úton [REDACTED] ügyvéd által átvett ítéletének, az azáltal jóvá hagyott Szegedi Törvényszék 9.K.701.150/2020/13. számú ítéletének és Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal BK-05/NEO/00188-20/2020. és BK/NEF/0771-6/2020. számú határozatainak az Alaptörvénnyel való összhangjának a felülvizsgálatát, és azok megsemmisítését.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg

- a Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal Kecskeméti Járási Hivatal BK-05/NEO/00188-20/2020. számú határozata
 - Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal BK/NEF/0771-6/2020 számú határozata,
 - Szegedi Törvényszék 9.K.701.150/2020/13. számú ítéletének
 - Kúria Kfv.II.37.181/2021/3 számú ítéletének
(a továbbiakban: „Határozatok”)
- alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §. (1) és (4) bekezdésének megfelelően azokat semmisítse meg.
- Valamint kérem, hogy a fenti Határozatok és az 18/1998. NM rendelet (a továbbiakban: „Rendelet”) 5.§ (5) bekezdésének alaptörvény-ellenességét állapítsa meg és semmisítse meg, mivel ellentétesek az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésével, valamint a II. cikkével.

Az Abtv. 26. § (2) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság eljárása kivételesen akkor is kezdeményezhető az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján, ha az alaptörvény-ellenes jogszabály rendelkezésének alkalmazása vagy hatályosulása folytán közvetlenül, bírói döntés nélkül következett be a jogsérelem, és nincs a jogsérelem orvoslására szolgáló jogorvoslati eljárás, vagy a jogorvoslati lehetőségeit az indítványozó már kimerítette.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A megsemmisíteni kért döntések és jogszabályi rendelkezés megnevezése:

- **Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal Kecskeméti Járási Hivatal BK-05/NEO/00188-20/2020. számú** határozata melyben elrendelik a felperesnek, hogy az általuk meghatározott iskolaorvosnál jelenjen meg gyermekével és újra oltassák őt be az MMR és dTap emlékeztető oltásokkal, továbbá felperes fizessen be 700000 Ft egészségügyi bírságot,
- Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal **BK/NEF/0771-6/2020. számú** határozata, melyben az MMR elleni revakcináció, valamint a dTap emlékeztető oltások ismételt való felvételére vonatkozó kötelezést megváltoztatja, de a 700 000 Ft egészségügyi bírság megfizetésére való kötelezést helybenhagyja,
- Szegedi Törvényszék 9.K.701.150/2020/13. számú ítéletében a fenti közigazgatási határozatot hagyja jóvá.
- **Kúria Kfv. II. 37.181/2021/3. számú ítélet, amelyben a felülvizsgálati kérelmet elutasítják.**

Tényállás, pertörténet:

Az ügy előzményeként a bíróság is rögzítette, hogy az elsőfokú hatóság a **2019. január 18.** napján kelt, BK-05/NEO/0020-5/2019. sz. határozatával kötelezte az I. r. felperest mint a kiskorú gyermek törvényes képviselőjét, hogy a kötelező kampányoltások körébe tartozó morbillimumps-rubeola (MMR) elleni revakcináció, valamint a diftéria-tetanusz acellurális pertussis (dTap) emlékeztető oltás felvétele érdekében jelenjen meg gyermekével [REDACTED] iskolaorvos [REDACTED] sz. alatti rendelőjében **2019. február 28. napjáig.**

Az I. r. felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a **2019. április 19. napján** kelt, BK/NEF/00568-3/2019. iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta és kötelezte az I. r. felperest mint a kiskorú gyermek törvényes képviselőjét, hogy az MMR és a dTap emlékeztető oltás felvétele érdekében jelenjen meg gyermekével [REDACTED] sz. alatti rendelőjében 2019. május 14. napján 10:00 és 12:00 óra között. Tájékoztatta az I. r. felperest, hogy a határozatban előírt kötelezettség önkéntes teljesítésének elmaradása, vagy késedelme esetén a hatóság elrendeli a határozat végrehajtását, amelyet a Nemzeti Adó- és Vámhivatal foganasít.

Az I. r. felperes az alperes döntésével szemben közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt keresetet indított, amelyben sérelmezte a szabad orvosválasztás jogának a törvénysértő korlátozását, valamint az elmaradt oltások egyszerre történő pótlásának az elrendelését. A felperes keresetét a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság **2019. október 8. napján** kelt, I.K.27.414/2019/22. sz. ítéletével az I. r. felperes keresetét elutasította.

A jogerős ítélet ellen az I. r. felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, valamint az alperesi határozattal szemben azonnali jogvédelem keretében kérte az alperesi döntés végrehajtásának felfüggesztését. A Kúria a **2020. január 20. napján** kelt, Kfv.II.38.414/2019/3. sz. végzésével elrendelte a felülvizsgálati kérelem benyújtásának teljes halasztó hatályát a felülvizsgálati eljárás befejezéséig a jogerős ítéletre és az alperes 2019. április 19. napján kelt határozatára.

Időközben a felperesek gyermekének az oltásai pótolva lettek, az egészségügyi kiskönyv bejegyzése alapján egy osztrák állampolgárságú orvos végezte el a Priorix, Boostrix és Engerix B oltásokat **2019. október 23. napján** és **2019. november 19. napján**, amelyről az I. r. felperes tájékoztatta a védőnőt.

██████████ védőnő **2019. november 27. napján** kelt levelében erről tájékoztatta a Járási Hivatalt.

Az elsőfokú hatóság a tényállás tisztázása érdekében a **2019. november 29. napján kelt, BK-05/MEO/05863-2/2019. számú végzésében** idézte az I. r. felperest, mint törvényes képviselőt. Meghallgatására **2020. január 7. napján** került sor, meghallgatása során indítvánmyozta az eljárás felfüggesztését a Kúria döntésig.

A Járási Hivatal **2020. január 13. napján** kelt végzésében a tényállás tisztázása érdekében idézte a II. r. felperest 2020. február 4. napjára. Az idézést 2020. január 31. napján átvette, azonban a megjelölt időpontban nem jelent meg, a távolmaradás okát utólag jelezte, számára megfelelő időpont megjelölésével. Az elsőfokú hatóság a **2020. február 6. napján kelt, BK-05/NEO/00188-9/2020. sz. végzésével 2020. február 18. napjára** idézte a II. r. alperest.

Az elsőfokú hatóság ügyintézői **2020. február 18. napján** személyesen hallgatta meg a II. r. felperest, meghallgatása során kezdeményezte az eljárás felfüggesztését a Kúriai döntésig.

Az elsőfokú hatóság **2020. február 27. napján kelt BK-05/NEO/00188-13/2020. számú végzésében** értesítette a felpereseket arról, hogy az eljárást csak **2020. február 24-én** indította meg, az ügy tárgyaként a gyermek részére jogosulatlan személy által történt védőoltások beadását jelölte meg.

Az elsőfokú hatóság a **2020. február 28. napján kelt, BK-05/NEO/00188-14/2020. ügyiratszámú végzésével** a felperesek eljárás felfüggesztésére irányuló kérelmét visszautasította, amely ellen a felperesek fellebbeztek, amelyet az alperes **2020. március 27. napján kelt, BK/NEF/0771-4/2020. iktatószámú végzésével** az elsőfokú hatóság végzését helybenhagyta.

Az elsőfokú hatóság a **2020. április 21. napján kelt, BK-05/NEO/00188-20/2020. számú határozatával** kötelezte a felpereseket, hogy a jogszabályi előírásokat és az általa meghozott **BK-05/NEO/00020-5/2019. számú határozatban** foglaltakat betartva az MMR elleni revakcináció, valamint dTap emlékeztető oltás felvételére jelenlenek meg gyermekükkel ██████████ iskolaorvosnál, és őt oltassák be, a jövőben az életkorhoz kötött kötelező védőoltásokkal kapcsolatban a jogszabályokban előírtaknak megfelelő magatartást tanúsítsanak, továbbá az egészségügyi jogszabályokban előírt kötelezettségek megsértése miatt 700 000,- Ft egészségügyi bírságot szabott ki a felperesekkel szemben.

A felperesek fellebbezésükben kifogásolták, hogy az eljárás felfüggesztésére tett indítványuk elutasítására vonatkozó alperesi határozatot hivatalosan nem kézbesítették ki, ezért az még nem hatályos, így addig az ügydöntő határozatot se hozhatták volna meg. Kifogásolták az oltás ismételt elrendelését tekintettel arra, hogy a Kúria végzésében pont az oltások végrehajtásának a felfüggesztését rendelte el, az elsőfokú határozat pedig ennek ellenére egy új határozatban, új ügyszám alatt a Kúria tiltás ellenére elrendelte az oltások pótlását. A felperesek vitatták a bírság jogalapját, azon körülményt, miszerint a valódi elkövető ismerete hiányában a szülőket egyetemlegesen bírságolták.

A felperesek fellebbezése folytán eljáró alperes a **2020. július 9. napján kelt, BK/NEF/0771-6/2020. számú** határozatával az elsőfokú hatóság határozatát az MMR elleni revakcináció, valamint a dTap emlékeztető oltás felvételére vonatkozó kötelezést megváltoztatta, az életkorhoz kötött kötelező védőoltásokkal kapcsolatos jogszabályok betartására kötelezést, valamint a 700 000,- Ft egészségügyi bírság megfizetésére kötelezést helybenhagyta.

Határozatának indokolásában rögzítette, helyt adva a felperesek jogi képviselője azon észrevételének, hogy az oltásra kötelezés tárgya a hivatkozott kúriai felülvizsgálati eljárásnak, az Ákr. 119. § (5) bekezdésének jogszabályi felhatalmazásai alapján a BK-05/NEO/00188-20/2020. iktatószámmon hozott elsőfokú határozatot megváltoztatta, tekintettel arra, hogy a felülvizsgálati eljárás befejezéséig a Kúria Kfv.II.38.414/20219/3. sz. végzése értelmében az MMR és Boostrix oltásokat elrendelő közigazgatási határozatban foglaltak végrehajtására a törvényes képviselő nem kötelezhető.

Az alperes azonban a 700.000 Ft-ot bírságot helyben hagyta, s tekintettel arra, hogy azt nem tudta igazolni, hogy az esetleges jogszabálysértést mely felperes követte el és hogy annak az elkövetés felróható-e, a bűnösségüket szülői mivoltukkal magyarázta!

A felperesek az alperes határozatával szemben keresetet terjesztettek elő, amelyben elsődlegesen az alperes határozatának az elsőfokú határozatra is kiterjedő megsemmisítését, másodlagosan az alperes határozatának megváltoztatását kérték akként, hogy a bíróság mellőzze a felperesek védőoltásokkal kapcsolatos jogszabályok betartására, valamint a 700.000,- Ft egészségügyi bírság megfizetésére történő kötelezését, harmadlagosan pedig az alperes határozatának a felpereseket kötelező rendelkezéseinek hatályon kívül helyezését és a hatályon kívül helyező részek vonatkozásában a közigazgatási hatóság új eljárás lefolytatására történő kötelezését kérték. **Kérték továbbá a bíróságot, kötelezze az alperest a gyermek – külföldön felvett – oltási igazolásának az elfogadására, továbbá az alperes perköltségben történő marasztalására.**

A felperesek keresetükben hivatkoztak az alperesi határozat semmisségére, amely semmisséget a **360/2019. Korm.** rendelet alapoz meg, amely 2020.01.01-vel elvette az alperes másodfokú eljárásra való jogát. A felperesek hivatkoztak arra, hogy az **Ehi. tv. 13/A §. (3) bekezdés** tiltása miatt az eljárást nem lehetett volna közigazgatási eljárásban lefolytatni, szabálysértési eljárás keretében kellett volna a cselekményt elbírálni.

A felperesek kifogásolták, hogy az alperes döntéséből nem derült ki, hogy mire és hogyan változtatta meg az elsőfokú döntést, és hogy végleg elállt-e a gyermek újra oltási kötelezettségének igényétől, ezért kifejtették, hogy a gyermekük ismételt oltásra való kötelezése miatt törvénysértő. Kifejezetten kérték a bíróságot, hogy kötelezze az alperest a felperesek gyermeke által felvett és leigazolt oltások elfogadására.

A felperesek kifogásolták, hogy a szabad orvosválasztási jog gyakorlása nem jogszabálysértő magatartás.

A felperesek kifogásolták, hogy az alperes törvénytelenül nem felfüggesztette fel az eljárást és a felfüggesztési indítványuk elutasítása elleni fellebbezést elbíráló végzést az ügydöntő határozat előtt nem kézbesítették.

A felperesek kifogásolták, hogy az alperes mérlegelési jogkörében eljárva olyan körülményeket értékelt, amelyre jogszabály nem ad felhatalmazást, a felperesek jogok gyakorlását is felrőta az alperes nekik. Az alperesek a mérlegelési jogkörükben eljárva túlzott mértékű bírságot szabott ki.

A felperesek kifogásolták, hogy úgy hallgatták meg őket, hogy lényegében azt se tudta megmondani az alperes, hogy milyen minőségben hallgatja ki őket, s milyen eljárásban, ezért nem is tájékoztatták jogaikról, törvénytelenül szerzett be bizonyítékokat. Az alperes az eljárás kezdsének az időpontját nem a törvény által meghatározott időpontra tette, hanem azt hasra ütösszerűen állapította meg. Az alperes, ha a törvényben meghatározott módon állapítja meg az eljárás megkezdésének az időpontját, akkor a bírságot nyitva álló törvény adta 120 napos ügyintézési határidőt túllépte, azaz a bírságot törvénytelenül. Az alperes összességében sértett a felperesek tisztességes eljáráshoz való jogát.

A Szegedi Törvényszék a keresetet elutasította és az alperesi határozatot törvényesnek ítélte, indoklásában lényegében megismételte az alperes indoklását, s megsértette a kereseti kérelemhez kötöttség elvét, mert a felperes ügy érdemére kiható részeire nem is nyilatkozott.

A Bíróság azt egyáltalán nem fejtette ki, hogy annak ellenére, hogy a Mód.tv. 1. tv. egyáltalán nem szabályozza az alperes eljárásának a szabályait, arra alapítva miért lenne hatásköre az másodfokú eljárás lefolytatására, ráadásul a Mód. tv. 1. tv. esetén is csak akkor lett volna hatásköre, ha a fellebbezési eljárás már 2020. március 1-én megkezdődött. A Bíróság törvénytelenül a fellebbezési eljárás megkezdésének az időpontját nem 2020. május 7-re tette, amikor a fellebbezés be lett nyújtva, hanem 2020. 02. 27-re, amikor az alperes elsőfokú szervének a hasraütösszerű eljárás kezdése volt!

A Törvényszék habár ítéletében utal arra, hogy a gyermek egészségügyi kiskönyvében szereplő adatok alapján vélelem szól amellet, hogy ■■■■■■■■■■ 2019. október 23. napján Priorix és Boostrix, majd 2019. november 19. napján Engerix B védőoltást adott be Ausztriában, arról viszont a kereseti kérelem ellenére nem nyilatkozik, hogy ebből kifolyólag a gyermek újraoltásának az elrendelésének se most se később nincs helye, azaz az oltás tényét az alperesnek el kell fogadnia.

A törvényszék egyáltalán nem fejtette ki ítéletében, hogy az alperes „hasraütösszerű” megállapított eljárás kezdési időpont a felperesek által hivatkozott jogszabályok ellenér miért lenne törvényes.

A kereseti kérelem többi pontjára lényegében reagál a Törvényszék, de azoknál is jogszabályokat, az alperes határozatának a törvényessége igazolása érdekében lényegesen szelektíven veszi figyelembe.

A felperesek kérték a Kúriától a bírói ítélet felülvizsgálatát, kérték a kérelem befogadását a **Kp. 118. §. (1) bekezdés a.) pontja aa.), ab.), ad.) alpontjai alapján is.**

Az alperes fellebbezés elbírálására a jogot a 360/2019. (XII. 30.) Korm. rendelet **2020. 01. 01-vel** elvette, azonban az még a **2020. május 7-én** benyújtott fellebbezést is elbírálta. Az országban rengeteg a fenti esethez hasonló jogszabálysértő hatósági döntés született, amelyeket bírósági vizsgálat hiányában is, a törvény erejénél fogva semmisnek kell tekinteni, a jogbiztonság érdekében elengedhetetlen a Kúria iránymutatása, hogy jelen

jogszabályváltozás során mely időpont az, ami után a hatáskör hiánya miatt már a másodfokú döntéseket semmisnek kell tekinteni.

Az alperesek a szabálysértési eljárásról szóló 2012. évi II. tv. 239. §. (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő fertőző betegség elleni védekezés elmulasztása szabálysértés elkövetési magatartás bizonyítása érdekében nem szabálysértési eljárást, hanem közigazgatási eljárást folytattak le, amely során az elkövető kilétét se tudták felderíteni, nemhogy annak a bűnösségét, felróhatóságát, majd közigazgatási bírságot szabtak ki. Tekintettel arra, hogy az elkövetési magatartásra szabálysértési eljárást kellett volna lefolytatni, az alperesek joghatóság hiányában folytatta le az eljárást és jogbiztonság intézményének a garanciális elemeit súlyosan sértve, törvény, alaptörvénytől bírságot a felpereseket, amely alapján a határozatuk a törvény erejénél fogva semmisnek kell tekinteni. A helyes joggyakorlat kialakítása érdekében elengedhetetlen a Kúria állásfoglalása arra nézve, hogy törvényes képviselő védőoltásokkal kapcsolatos jogszabálysértés esetén nem közigazgatási bírsággal bírható. Az alperes a mérlegelési jogkörében eljárva olyan körülményeket mérlegelt, amit a jogszabály nem enged, pl. hogy a felperesek éltek a jogszabályban megfogalmazott jogaikkal, melyre tekintettel kirívóan magas közigazgatási bírságot szabtak ki, kétszeresénél és magasabb összeget ahhoz képest, mintha a cselekményt szabálysértési eljárásban bírálták volna el. Szükséges a Kúria állásfoglalása arra nézve, hogy tekintettel arra, hogy a közigazgatási eljárásban elbírált cselekmények a társadalomra kevésbé veszélyesek, mint a szabálysértési-, vagy büntetőeljárásban elbírált cselekmények, valamint a közigazgatási eljárás nem is biztosítja az állam büntetőpolitikájának az alkotmányos alapelveit, közigazgatási bírságolás legmagasabb összege alkotmányosan nem lehet magasabb összeg, mint ha a cselekményt szabálysértési, vagy büntetőeljárásban szabták volna ki!

Az alperesek a törvényi tiltás ellenére szabtak ki közigazgatási bírságot, hiszen az eljárás és bírságolásra nyitva álló 120 napos ügyintézési határidőt jelentősen túllépték.

A fentiekből jól látható, hogy az alperes, amikor közigazgatási bírságot szabott ki, több pontban sértette a felperesek alapvető eljárásjogait, az ügy érdemére kiható jogszabálysértéseket követett el, amelyeket a Bíróság a felperesek tisztességes eljáráshoz való jogának a megsértésével figyelmen kívül hagyott és a keresetet elutasította.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet visszautasította.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A rendes jogorvoslati lehetőségeket a felperes kimerítette, nincs lehetőség további rendes, vagy rendkívüli jogorvoslattal élni a Kúria ítélete ellen, perújításra nincs mód.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló bírói döntés a Szegedi Törvényszék által **9.K.701.150/2020/13** számú ítélete 2020. november 26-án kelt, 2021. január 11-én elektronikus úton került átvételre. A bírói döntés közlésétől számított 60 nap nem került megtartásra, mivel 2021.01.31.-én ügyvéd által felülvizsgálati kérelem került benyújtásra a Kúria felé.

Az Ügyrend 32. § (3) bekezdése alapján az Abtv. 26. § (1) bekezdése és a 27. §-a alapján alkotmányjogi panasz benyújtásának nincs helye, ha a Kúria a felülvizsgálati kérelmet, illetve indítványt még nem bírálta el. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.II.37.181/2021/3. számú végzését az ügyvéd 2021.03.23.-án vette át. A mulasztás igazolására ezen okokból ezt az igazolási kérelmet adom be.

A Kúria végzés 2021.03.23-án lett átvéve, azzal szemben az alkotmányjogi panasz benyújtásának az ideje megtartott.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

██████████ 1. r. felperes volt az ügyben

██████████ 2. r. felperes volt az ügyben

A panaszos közvetlenül érintett, hiszen a szabad orvosválasztáshoz való joga sérült, amikor kötelezően előírták, hogy gyermekének oltása kizárólag kampányoltásban történhet, azaz kizárólag az iskolában az erre kirendelt orvos végezheti el azt. Felperes gyermeke oltását saját, szabadon választott orvosnál kívánta elvégezni, amelyet a Rendelet alaptörvény-ellenesen kizárt. Mivel a védőoltást a gyermek végül a panaszos által választott orvostól kapta meg, így Panaszost alaptörvény-ellenesen megbírságotlák.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A panaszos önrendelkezési joga, mint az emberi méltósághoz való jog sérül mind bírói döntés, mind pedig jogszabály közvetlen hatályosulása folytán.

Tisztességes eljárás kereteiben az alperes nem jár el olyan ügyben, ami nem tartozik a hatáskörébe, s nem szab ki bírságot közigazgatási eljárás keretében olyan tényállásra, amely s szabálysértési törvény hatálya alá tartozik, valamint a 120 napos ügyintézési határidőn túl a törvényi tiltás ellenére nem szab ki közigazgatási bírságot. Ha az alperes betartja a tisztességes eljárás szabályait, akkor a bírságot kiszabó határozat nem születik meg.

Ha a Kúria, a Bíróság az ítéletét a jogszabályoknak megfelelően, a tisztességes eljárás keretei között hozta volna meg, a felperes keresetének helyt adott volna és az alperesi határozatokat megsemmisítette volna, hiszen az alperes elsőfokú szerve a bírságot a törvény által meghatározott 120 napos ügyintézési határidőn túl szabta ki, az alperesnek nem volt hatásköre a felperesi fellebbezések elbírálására, továbbá a felperesek által megvalósított jogszabálysértések szabálysértési eljárás kereteiben kellett volna elbírálni, közigazgatási bírság alkalmazása törvény, ezáltal Alaptörvénysértő.

Az alperes fenti törvénytisértései, a bíróságok általi figyelmen kívül hagyásuk sértik az Alaptörvény tisztességes eljárás követelményét. Amennyiben a fenti jogszabálysértéseket figyelembe veszik, a bírságoló határozat megsemmisítésre kerülnek.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

- Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése, miszerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részleahlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

- **Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése**, miszerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

- **Alaptörvény B. cikkének**, jogállamosság és jogbiztonság intézményeinek a megsértése

- az **Alaptörvény I. cikk (3) bekezdés** megsértése

- az **Alaptörvény II. cikk** szerinti emberi méltósághoz való jog megsértése

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

1.) Hatáskör hiánya 1. semmisségi ok

Az alperes az elsőfokú hatóság határozatát **2020. április 23-án** hozta meg, ebben a jogorvoslat körében arról tájékoztatta a felperest, hogy a határozat ellen fellebbezésnek helye van. Ennek megfelelően a felperes az elsőfokú határozat ellen fellebbezést terjesztett elő, melyet az alperes másodfokú hatóságként bírált el **2020. július 09-én**.

A hatóságuk a határozatukat a népegészségügyi feladatkörben hozták meg, hatáskörüket a fővárosi és megyei kormányhivatal, valamint a járási hivatal népegészségügyi feladatainak az ellátásáról, továbbá az egészségügyi államigazgatási szerv kijelöléséről szóló **385/2016. (XII. 02) Korm. rendelet** (Továbbiakban: Korm. rendelet) **13. §.-a** rendezi.

A Korm. rendelet **2020. január 01. napját** megelőzően hatályos 13. §. (1) bekezdése alapján, ha jogszabály eltérően nem rendelkezik, a népegészségügyi feladatkörbe tartozó közigazgatási hatósági ügyekben az elsőfokú eljárás a járási hivatalok hatáskörébe tartozik. A Korm. rendelet 13. §. (2) bekezdés a.) pontja értelmében, ha első fokon a járási hivatal járt el, akkor a másodfokú eljárás a Kormányhivatal hatáskörébe tartozik.

A közigazgatás rendszerét a jogalkotó az egyfokú járási hivatali eljárások megteremtésével összefüggő módosításról szóló 2019. évi CXXVII. törvénnyel, valamint a fővárosi és megyei kormányhivatalok működésének az egyszerűsítésével összefüggő egyes kormányrendeletek módosításáról szóló **360./2019. (XII. 30.) Korm. rendelet**tel megváltoztatta.

A fővárosi és megyei kormányhivatalok működésének az egyszerűsítésével összefüggő egyes kormányrendeletek módosításáról szóló 360/2019. (XII. 30.) Korm. rendelet 161. §. (7) bekezdés f.) pontja alapján a **2020. január 01. napjától** hatályát veszítette az alperes hatáskörét megalapozó Korm. rendelet 13. §. (2) bekezdése.

A fővárosi és megyei kormányhivatalok működésének az egyszerűsítésével összefüggő egyes kormányrendeletek módosításáról szóló 360/2019. (XII. 30.) Korm. rendelet 203. §. –a alapján e rendelet rendelkezéseit - a rendelet hatálybalépésekor - folyamatban lévő hatósági ügyekben is alkalmazni kell!

Figyelemmel arra, hogy a Korm. rendelet 13. §. (2) bekezdése a fentiek értelmében **2020. január 01-től** hatályát veszítette, és az a folyamatban lévő eljárásokra is irányadó, ezért az alperes a másodfokú eljárás lefolytatására hatáskörrel nem rendelkezett!

A **Kúria Kfv.IV.37. 899/2020/9. számú elvi** állásfoglalásában kimondta, hogy az Ákr. 116. §. (2) bekezdés a.) pontjában biztosított, járási hivatal vezetőjének határozata elleni

fellebbezési lehetőség **2020. január 1-vel megszűnt**. A népegészségügyi hatóságként eljáró járási hivatal ezt követően meghozott határozata ellen fellebbezésnek – azt lehetővé tevő törvényi rendelkezés hiányában - nincs helye, e határozat felülvizsgálatára közigazgatási per kezdeményezhető.

A fentiek alapján megállapítható, hogy az alperes elsőfokú szervének **2020. 04.23-án** meghozott határozata ellenni fellebbezést az alperes másodfokú hatáskör hiányában hozta meg 2020. július 09-én, melyre tekintettel azt hivatalból semmis határozatnak kell tekinteni!

Az alperes egyértelműen megsértette az **Ákr. 2. §. (2)** bekezdés a) és b.) pontját, amely szerint a hatóság a hatásköre gyakorlása során

a) a szakszerűség, az egyszerűség, az ügyféllel való együttműködés és a jóhiszeműség követelményeinek megfelelően,

b) a törvény előtti egyenlőség és az egyenlő bánásmód követelményét megtartva, indokolatlan megkülönböztetés és részrehajlás nélkül,

c) a jogszabályban meghatározott határidőn belül, észszerű időben jár el.

Az alperes megsértette az **Ákr. 15. §. (1)** bekezdését, amely szerint a hatóság a **hatáskörébe tartozó ügyben** az illetékességi területén, vagy kijelölés alapján köteles eljárni.

Az alperes azzal, hogy hatáskör hiányában járt el, megsértette az **Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését**, miszerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és észszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

Az **Ákr. 123. §. (1) bekezdés a.)** pontja alapján a hatáskör hiányában meghozott hatósági határozat semmis. A **Kp. 85. §. (3) bekezdés a.) pontja alapján** a bíróság hivatalból veszi figyelembe a vitatott közigazgatási cselekmény semmisségi okát, amely miatt a közigazgatási cselekmény nem létezőnek kell tekinteni.

A Kúria és a Bíróság azonban e kötelezettségének nem tett eleget, az alperesi határozat semmisségét nem állapította meg, azt hatályban tartotta.

A fentiek alapján a felperesekkel szemben lefolytatott elsőfokú eljárás elleni fellebbezés elbírálására az alperesnek nem volt jogszabályi felhatalmazása, amely körülményt a bíróság törvénytől eltérően eltagadott, mellyel megsértette a pártatlan és tisztességes eljárás követelményét, a **Pp. 346. §. (4), (5), (6) bekezdését, valamint a Pp. 279. §. (1) bekezdésben** megfogalmazott bizonyítékok értékeléséhez való jogát visszaélészerűen gyakorolta.

A Bíróság azzal, hogy az alperes ügy lényegére kiható jogszabálysértéseit figyelmen kívül hagyta, ennek érdekében jogszabálysértéseket követett el, a **Kp. alapelveit kirívóan sértette, amely jogszabálysértések révén sérült a felperesek Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott alapvető joga**, miszerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, észszerű határidőn belül bírálja el.”

2.) Egészségügyi bírságotlós hatáskör hiányában - semmisségi ok 2

Véleményünk szerint jogszabálysértés sem történt, azonban ha történt is az alperes elsőfokú szervének és az alperesnek nem volt hatásköre a felperesekkel szemben egészségügyi bírság alkalmazására!

Az alperes állítása szerint a bírság kiszabására azért került sor, mert a felperesek gyermeke részére jogosulatlan személy adta be a védőoltásokat, azaz a **védőoltásra vonatkozó jogszabályokat sértették meg!**

Mind az elsőfokú hatóság, mind az alperes az általa megállapított jogszabálysértés esetén az általa alkalmazott szankció jogszabályi háttereként **Ehi tv. 13/A §. (1) bekezdés h.) pontját** jelöli, amely szakasz alapján egészségügy bírság kiszabására csak akkor van jogszabályi lehetőségük, ha az **Ehi tv. 13/A. §. (3) bekezdés** szerinti feltétel is fenn áll, azaz ha külön jogszabály az egészségügyi államigazgatási szerv eljárásával összefüggésben szabálysértési, vagy közigazgatási bírságot nem helyez kilátásba.

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló **2012. évi II. tv. (továbbiakban Szabs. tv.) 239. §. (1) bekezdés a.)** pontja fogalmazza meg a védőoltásra vonatkozó szabálysértés tényállását.

Szabs. tv. 239. § (1) bekezdés alapján aki a.) a **védőoltásra**, a fertőző betegségekre, a fertőző betegekre vagy a fertőzésre gyanús személyekre - ideértve a gümőkóros, a nemibeteg, a trachomás vagy erre gyanús személyeket is -, továbbá a járványügyi megfigyelésre vagy ellenőrzésre és a fertőtlenítésre **vonatkozó egészségügyi jogszabályt, vagy az ilyen jogszabály alapján kiadott egészségügyi rendelkezést, egészségügyi jogszabályt, vagy az ilyen jogszabály alapján kiadott egészségügyi rendelkezést megszegi, szabálysértést követ el!**

Az Ehi 13/A. §. (1) bekezdés h.) pontja akkor alkalmazható, ha a hatóság a fertőző betegségek és járványok megelőzése, vagy a járványveszély elhárítás érdekében szükséges járványügyi előírásokra vonatkozó jogszabályi rendelkezésekben foglaltakat megsértették, amely egy lényegesen tágabb kategória, mint a védőoltásokkal kapcsolatos előírások, de jelen eljárás, ahogy az alperes is leírta, kifejezetten a védőoltásokkal kapcsolatos szabályok megsértése miatt indult és a bírság is azért került kiszabásra, amelyre az Ehi tv. 13/A. §. (3) bekezdése és a Szabs. tv. 239. §. –a alapján csakis szabálysértési eljárás keretében kerülhetett volna sor!

Jelen ügyben a felperesek az oltásra kötelezett kiskorú megjelenéséről gondoskodni köteles törvényes képviselők, akik a **Szabs. tv. 1. Nagykommentára** szerint is a Szabs. tv. 239. §. a.) pontjának az elkövetői.

A fentiek alapján egyértelmű, hogy alperesnek nem volt jogszabályi felhatalmazása a felperesekkel szemben az Ehi törvény alapján szankció alkalmazására, szabálysértési eljárás lefolytatását kellett volna kezdeményeznie!

A fenti szabályozás a **ne bis in idem** elvén alapszik, azaz a kétszeres értékelés tilalmán, amely az **Alaptörvény XXVIII. cikk (6) bekezdésében** került meghatározásra. Mivel a perbeli eljárás felperesei és a szabálysértési tényállás címzetti (alanyi) köre azonos, szóba sem kerülhetett volna, hogy szabálysértési tényállásra figyelemmel a felperesekre egészségügyi bírságot lehetne kiszabni, ezért az alperes hatáskör hiányában szabott ki egészségügyi bírságot!

A fentiek alapján az elsőfokú szerv és az alperes súlyosan megszegte 1991. évi XI. tv. 13/A §. (3) bekezdését, amikor az általa megállapított tényállás alapján egészségügyi bírságot szabott ki.

Továbbá megsértették az Ákr. 2. §. (1) bekezdését, miszerint közigazgatási hatóság jogszabály felhatalmazása alapján, hatáskörét a jogszabály keretei között, rendeltetésszerűen gyakorolva jár el.

Továbbá megsértették az Ákr. 8. §. (1) bekezdés a.) pontját, miszerint e törvény hatálya nem terjed ki a szabálysértési eljárásra.

Továbbá megsértették az Ákr. 15. §. (1) bekezdését, amely szerint a hatóság a hatáskörébe tartozó ügyben az illetékességi területén, vagy kijelölés alapján köteles eljárni.

Az Ákr. 123. §. (1) bekezdés a.) pontja alapján a hatáskör hiányában meghozott hatósági határozat semmis. A Kp. 85. §. (3) bekezdés a.) pontja alapján a bíróság hivatalból veszi figyelembe a vitatott közigazgatási cselekmény semmisségi okát, amely miatt a közigazgatási cselekményt nem létezőnek kell tekinteni.

Tekintettel arra, hogy az Ákr. 123. §. (1) bekezdés a.) pontja alapján meg kell semmisíteni, illetve vissza kell vonni az olyan döntést, amely ügy nem tartozik az eljáró hatóság hatáskörébe, az elsőfokú szerv és az alperes ezen rendelkezést is súlyosan megsértette.

Az alperes Ehi tv. 13/A §. (1) bekezdés h.) pontjára alapította közigazgatási cselekményét, amelyre az Ehi tv. 13/A §. (3) bekezdése alapján az ügyben nem alkalmazandó jogszabályi rendelkezés, így az alperes olyan ügyben járt el, amely nem tartozik a hatáskörébe, ezért a döntése az Ákr. 123. §. (1) bekezdés a.) pontja alapján semmisnek tekintendő.

Az alperes azzal, hogy hatáskör hiányában járt el, megsértette az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését, miszerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részleghajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

Az Ákr. 123. §. (1) bekezdés a.) pontja alapján a hatáskör hiányában meghozott hatósági határozat semmis. A Kp. 85. §. (3) bekezdés a.) pontja alapján a bíróság hivatalból veszi figyelembe a vitatott közigazgatási cselekmény semmisségi okát, amely miatt a közigazgatási cselekményt nem létezőnek kell tekinteni.

A Kúria és a Bíróság azonban annak ellenére, hogy az alperesi határozat alapján a felperesek által elkövetett jogszabálysértés egészen pontosan megfelel a Szabs. tv. 239. §. (1) bekezdés a.) pontjában megfogalmazott elkövetési magatartásnak, az Ehi bíróság kiszabását törvényesnek ítélte, az alperesi határozat semmisségét nem állapította meg, azt hatályban tartotta.

A fentiek alapján a felperesekkel szemben lefolytatott bírságoló közigazgatási eljárás lefolytatására és egészségügyi bírság kiszabására az alperesnek nem volt jogszabályi felhatalmazása, amely körülményt a bíróság törvénytelenül eltagadott, mellyel megsértette a pártatlan és tisztességes eljárás követelményét, a Pp. 346. §. (4), (5), (6) bekezdését, valamint a Pp. 279. §. (1) bekezdésben megfogalmazott bizonyítékok értékeléséhez való jogát visszaélészerűen gyakorolta.

A Bíróság azzal, hogy az alperes ügy lényegére kiható jogszabálysértéseit figyelmen kívül hagyta, ennek érdekében jogszabálysértéseket követett el, a Kp. alapelveit kirívóan sértette, amely jogszabálysértések révén sérült a felperesek Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott alapvető joga, miszerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

3.) Az állítólagos jogellenes magatartás tanúsítójának az ismeretlensége miatt a felelőséget szülői jogra alapítva törvénysértően állapítják a felróhatóság és bűnösség ismerete nélkül

Az elsőfokú eljárásban mindkét felperes előadta, amit a fellebbezésben is megerősítettem, hogy a kötelezettek részletes vallomást nem tettek meghallgatásaik során, azzal, hogy a Kúriai döntés ismeretében kívánnak majd nyilatkozni. Röviden annyit adtak elő, hogy a gyermek külföldön történt oltásában semmilyen formában nem vettek részt. Ez alapján úgy vélem, hogy a tényállás is felderítetlen. Az nem mentesíti az eljáró hatóságot a tényállás pontos megállapítása, és a megfelelő bizonyítás lefolytatása alól, hogy valószínű, hogy a gyermek két szülője közül az egyik lehetett, aki megszervezte és lebonyolította a gyermek külföldi beoltását. Az eljáró hatóság feladata lett volna kétséget kizáróan megállapítani, hogy melyik szülő, esetleg a gyermek egyéb rokonai közül valaki, vagy valamelyik szülő megbízása alapján egy harmadik kívülálló járt el az ügy lebonyolításában. Nincs bizonyítékkal alátámasztott adat arra, hogy az I. r. alperes, vagy a II. r. alperes közreműködése mellett kerültek beadásra az oltások.

Megjegyezném, hogy mind a két szülő cselekvőképes és a gyermekét önállóan jogosult képviselni, az oltás beadatásához a jogszabály nem írja elő mindkét szülő együttes jelenlétét, így mindkét szülő, de akár egy harmadik személy is lehetett, aki a gyermeket elkísérte az oltásra.

Az alperes egyáltalán nem tisztázta, hogy egyáltalán ki oltathatta a gyermeket, ezért mindenkit szankcionált, aki szerinte oltathatta.

A szülők felelősséggel tartoznak a gyermekükért, de ez nem azt jelenti, hogy együttesen felelnek minden gyerekkel kapcsolatos eseményért. Az alperes és a Bíróság ezen indoklása teljesen érthetetlen. Ha egyik szülő kocsival szállítja a gyermekét és tegyük fel a szülői hibából autóbalesetet szenvednek, akkor mindkét szülőt felelőségre vonják a gyermek sérülése miatt? Ha az egyik szülő tudta és beleegyezése nélkül a másik szülő alkohol fogyasztására hívja fel a gyermekét, akkor a másik szülőt is felelőségre kell vonni kiskorú veszélyeztetése miatt?

Törvényesen senkit se lehet felelőségre vonni olyan cselekményért, amit nem követett el, vagy amit más követett el, az alperes kötelessége és felelősége a tényállás tisztázása és az is, hogy csak azt szankcionálja, aki a jogszabálysértést elkövette.

A tényállás tartalmi elemei között a következők szerepelnek: Ki, mikor, mit követett el, azt felróhatóan követte el, esetleg hogyan, milyen módon. A ki, mikor, mit és a felróhatóság

tényállási elemek nélkülözhetetlen tényállási elemet, pontos megállapíthatatlansága esetén a tényállás nem tisztázott!

Tekintettel arra, hogy az alperes jelen pillanatban azt se tudja, hogy ki követte el az állítólagos jogszabálysértést – ami egyébként az Alkotmánybíróság állásfoglalás nélkül még egyáltalán nem ismert, hogy valóban az lehet-e – azt se tudhatja, hogy aki elkövette az neki felróhatóan követte-e el!

Az alperes és a Bíróság azon indoklása, miszerint az alperesnek csak a jogszabálysértés tényét kell megállapítani, azt nem hogy azt valójában ki követte el, a szülők felelőssége szülői mivoltukból ered, teljességgel az Alkotmányos renddel ellentétes.

A fentiek alapján az alperes az eljárása során megsértette az **Ákr. 62. §-ban** megfogalmazott tényállás tisztázási kötelezettségét, így különösen a

(1) Ha a döntéshozatalhoz nem elegendők a rendelkezésre álló adatok, a hatóság bizonyítási eljárást folytat le.

(2) A hatósági eljárásban minden olyan bizonyíték felhasználható, amely a tényállás tisztázására alkalmas. Nem használható fel bizonyítékként a hatóság által, jogszabálysértéssel megszerzett bizonyíték.

Az alperes az **Ákr. 62. § (4)** bekezdésében megfogalmazott jogát – miszerint a hatóság szabadon választja meg a bizonyítás módját, és a rendelkezésre álló bizonyítékokat szabad meggyőződése szerint értékeli – a tisztességes eljárás követelményét megsértve gyakorolta, mivel a fenti jogszabályi rendelkezés semmiképpen sem irányulhat arra, hogy az eljáró hatóság a jogellenességet, az elkövető személyére vonatkozó bizonyítékokat ne szerezze be.

Az alperes döntése nem felel meg az **Ákr. 81. §. (1)** bekezdésben megfogalmazott azon követelménynek, miszerint a döntésnek tartalmaznia kell a megállapított tényállásra, a bizonyítékokra, a szakhatósági állásfoglalás indoklására, a mérlegelés és a döntés indokaira, valamint az azt megalapozó jogszabályhelyek megjelölésére is kiterjedő indokolást.

Az alperes döntése sérti az **Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését**, miszerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részleghajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni, mivel a Kúria a KFV.V.35462/2011.számú határozatában kifejtette, a tisztességes eljárás követelménye, hogy érthető, bizonyított, a hatályos jogszabályoknak megfelelő határozatban legyen a döntés meghozva, és ok-okozati összefüggésben álljon annak teljes körű indoklásával.

Az alperes tekintettel arra, hogy azt se tudja, hogy lényegében ki követte el az állítólagos jogszabálysértést, így azt se tudta megállapítani, hogy azt felróhatóan követte-e el!

Megjegyzem, hogy feltéve, de meg nem engedve, hogy az apa oltatott, akkor neki az nem felróható, az anya pedig nem vonható felelősségre az apa tettéért. Természetesen ██████████ ██████████ vonatkozásában így bármiféle bírság kiszabása ezen feltételezett esetben is teljesen megalapozatlan, hiszen nem volt, nem kellett, hogy tudomása legyen az alap határozatban foglaltakról. Arra, hogy az anya oltatott, ugyancsak semmiféle bizonyítás, sőt még adat sem merült fel az eljárás során, ez kizárólag az alperes feltételezésén alapul. Kijelenthető, hogy egyáltalán nem tisztázott, hogy ki oltatott, más tettéért pedig senki sem vonható felelősségre!

Az alperes szerint az apa felelőssége törvényes képviselői minőségéből származik. Az alperes szerint nem számít, hogy az **alap ügyben nem volt ügyfél az apa, [REDACTED], így az apát nem kötelezte az alap határozat semmire, nem számít, hogy a határozatból soha nem is kapott, hivatalosan annak tartalmát nem is ismerhette, mert az alperes soha nem küldött neki, felelős, mert ő az apa.** Az alperes lényegében a saját eljárási hibáiért is az apát vonja felelősségre!

Az alperes szerint nem számít, hogy az alap határozat egyébként is a gyermek törvényes képviselőjét és nem képviselőit kötelezte, tehát semmi sem mutat arra, hogy mindkettőjüknek tudni kellett az alap határozat tartalmáról. Ebből a szempontból nézve érthetetlen az is, hogy az eljáró hatóság, miért nyilatkoztatta az apát arról, hogy tudott-e a határozatról, mikor nekik hivatalból kell tudniuk, hogy az apát ők nem kötelezték semmire, és nem is értesítették semmiről!

Az előzőekből következik, hogy az apa felróható magatartása nem állapítható meg. [REDACTED] honnan ismerhetné, s miért lenne köteles betartani egy határozatot, aminek ő nem kötelezettje, sőt semmilyen módon nem is címzettje, s arról őt hivatalosan senki nem tájékoztatta?

A fentiekből jól látszik, hogy a felróhatóság bizonyítását az alperes teljes mértékben kihagyta, ezért alkalmazta az egyetemleges bírságolást, amely során az se zavarja, ha olyan személyt von felelősségre, aki az állítólagos jogszabálysértést el se követte, a felróhatóságot törvénysértően objektív alapokra helyezte, amely alapon a bírság kiszabásának nincs helye, így a bírság kiszabásával az alperes megsértette az **Ehi 13/a. §. (6) bekezdését**, valamint a korábban felsorolt jogszabályi helyeket.

Az alperes fenti pontban kifejtett fellebbezésre adott álláspontja és jogi érvelése teljesen érthetetlen számomra. Az alperes annak tényét, hogy a gyermeket ki vihette az oltás felvétele céljából külföldre, nem tényállási elemekkel és bizonyítékkal támasztja alá, hanem jogszabályi rendelkezésekkel és azok mögé teszi azt a vélelmet, hogy az egyébként szerinte jogszabálysértő felperesek, azokat a jogszabályi rendelkezéseket betartották!

Megjegyezném, hogy a Ptk. 4:152. § (4) bekezdésének rendelkezése - miszerint a gyermek, amennyiben a tizenhatodik életévét még nem töltötte be, a szülők lakóhelyét vagy a szülők által kijelölt más tartózkodási helyet nem hagyhatja el – nem egy egy napos tartózkodási hely megváltoztatására vonatkozik, hanem a lakóhely, tartózkodási hely életvitelszerű megváltoztatására!

Továbbá az, hogy az alperes a magyar jogszabályok alapján és annak jogkövetése mellett vélelmezi, hogy a gyermek az oltást külföldön is szülői felügyelet alatt kaphatta meg, az nem azonos ezen tény bizonyítottságával, amellet, hogy egyáltalán nem igazolt, hogy mely szülő jelenlétében történhetett.

Megjegyezném továbbá, hogy a jóhiszeműség elve nem jelenti azt, hogy az ügyfelek kötelesek önmagukra, vagy hozzátartozójukra terhelő vallomást tenni azért, hogy a hatóság azokat könnyedén meg tudja bírságotolni. Az alperes részéről az ilyen jellegű együttműködésre való kötelezés, valamint az ilyen jellegű együttműködésnek a hiányának a szankcionálása törvénysértő és sérti a tisztességes eljárás követelményét.

A fentiek alapján a felperesekkel felelősségük megállapítása nélküli szankcionálása az alperes részéről súlyosan jogszabálysértő magatartás, a fenti ügy lényegére kiható jogszabálysértéseket a bíróság törvénytől eltagadta, mellyel megsértette a pártatlan és tisztességes eljárás követelményét, **a Pp. 346. §. (4), (5), (6) bekezdését, valamint a Pp. 279. §. (1) bekezdésben** megfogalmazott bizonyítékok értékeléséhez való jogát visszaélészerűen gyakorolta.

A Kúria és a Bíróság azzal, hogy az alperes ügy lényegére kiható jogszabálysértéseit figyelmen kívül hagyta, ennek érdekében jogszabálysértéseket követett el, a Kp. alapelveit kirívóan sértette, amely jogszabálysértések révén sérült a felperesek Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott alapvető joga, miszerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

4.) mérlegelési jogkör megsértésre került

Az elsőfokú hatóság mérlegelési jogkörében eljárva az állítólagos jogszabálysértések miatt 7.000.000 Ft, azaz Hétszázezer Ft egészségügyi bírság kiszabását látta indokoltnak, azonban azt egyáltalán nem fejtette ki, hogy a mérlegelési jogkör gyakorlásában pontosan milyen szempontokat és tényeket játszottak szerepet. Az elsőfokú döntésből az sem derült ki, hogy ezt pontosan kinek kell fizetni. Fellebbezésre reagálva, az alperes fejtette ki pontosabban az álláspontját, amely során egyes dolgokat nyilvánvalóan törvénytől mérlegelt.

Az alperes az **Ehi tv. 13. §. (6) bekezdése** szerint - az „Egészségügyi bírságot az eset összes körülményeire, így különösen a kötelezettségzegés súlyára, az okozott sérelemmel érintettek körére, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértő magatartás ismételt tanúsítására, a jogsértőnek való felróhatóság mértékére tekintettel kell meghatározni.”- megpróbálta részletezni a bírság összegének az indokát!

Az alperes miután leírta, hogy a jogszabálysértést abban látja, hogy a felperesek a gyermekének a kötelező oltások külföldi orvos által, külföldön kerültek beadásra, a következő körülményeket mérlegelt:

- 1.) Kötelezettségzegés súlyánál hosszasan leírta az alperes, hogy milyen fontos az oltási rend betartása, ezért súlyos a felperesek cselekménye. Tekintettel arra, hogy szerintünk az orvosválasztás joga alapján a cselekmény nem jogszabálysértő, ezzel kapcsolatban további részletekben nem kívánunk menni.
- 2.) A bírság kiszabásánál az alperes azon mérlegelése nyilvánvalóan téves, az ügy érdemével össze nem függő mérlegelési szempontnak minősül, amely a 2/2015 (XI.23) KMK vélemény alapján jogsértő mérlegelésnek minősül, hogy „a felperes a hivatkozott Kfv.II.38.414/2019. számú ügyben az ügyfél az Alaptörvényben garantált jogával élve felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Kúriához. Kérelmének benyújtását megelőzően jogszerűtlen eszközzel élve a vitatott bírósági ítéletben helybenhagyó oltást elrendelő kötelezettséget szándékosan másként teljesítette, ezt a lényeges tény elhallgatva felülvizsgálati kérelmében, és azonnali jogvédelmet is kért.”

Ezzel lényegében az alperes azt róta a felperesek terhére, hogy az alapügyben élt a törvényben biztosított jogával és az ő határozatuk végrehajtásának a felfüggesztését kérte. A jogszabály által biztosított jogok gyakorlása miatt senkit se érhet joghátrány, ezért azt egy büntetés kiszabásánál se lehet törvényesen súlyosbító körülményként értékelni!

Megjegyeznénk, ha a felperes nem kérte volna az alperesi határozat végrehajtásának a felfüggesztését, akkor az alperes az oltások elrendelésére vonatkozó elsőfokú határozatot is helyben hagyta volna, melyre tekintettel a felperes kérelmének jogszerűsége egyértelműen beigazolódott és az alperesi határozat pedig több soron önmagával is ellentétes!

- 3.) A bírság kiszabásánál az alperes azon mérlegelése nyilvánvalóan téves, az ügy érdemével össze nem függő mérlegelési szempontnak minősül, amely a 2/2015 (XI.23) KMK vélemény alapján jogsértő mérlegelésnek minősül, hogy „az ügyfelek esetében kétséget kizáróan megállapítható a szándékegység, arra is tekintettel, hogy az eljárás során mindketten hasonló tartalmú nyilatkozatot tettek, illetve lényegüket tekintve ugyanazokra a kérdésekre tagadták meg a válaszadást. Az ügyféli nyilatkozatok visszatérő eleme volt, hogy bizonyos kérdésekre arra hivatkozva nem kívántak válaszolni, hogy a Kúria előtt felülvizsgálati eljárás van folyamatban. Álláspontunk szerint ugyanakkor a Kúria által vizsgált eljárás, valamint a leendő kúriai döntés végkimenetele nem lehet hivatkozási alap olyan tartalmú kérdések tekintetében, mint például az, hogy tudta-e, hogy gyermeke [REDACTED] kapta meg az oltásait; hogy ki vitte ki a gyermeket Ausztriába; vagy az, hogy ki szervezte az oltásokat.”

„Mivel a szülők a nyilatkozatukkal nem segítették az eljáró hatóságot, **nem vált megállapíthatóvá, hogy a gyermek oltásait ki jegyeztette be a külföldön praktizáló orvossal**, így felelősségüket Magyarország Alaptörvénye és a Ptk. vonatkozó rendelkezései alapján, egyetemlegesen állapítottam meg.”

Álláspontom szerint jelen eljárást szabálysértési eljárásban kellett volna lefolytatni, amely jogszabály magába foglalja az állam Alaptörvényben is megfogalmazott büntetőpolitikájának az alapvető elveit.

Az Ákr-rel szemben a Szabs. tv-t a jogalkotó kifejezetten a jogszabálysértő magatartás szankcionálásának a jogi szabályai érdekében alkotta meg, amely jogszabály magába foglalja egy jogállam büntetőpolitikájának az alkotmányos rendjét! Tekintettel arra, hogy az Ákr. megalkotásának a jogalkotói célja nem jogszabálysértő magatartások szankcionálása, így az Állam büntető politikájára vonatkozó alkotmányos rendelkezéseket, jogintézményeket nem tartalmazza, így a jogszabálysértő magatartás ezen eljárás keretében történő elbírálása önmagában Alkotmányos problémát vett fel!

Az **Alaptörvény tisztességes eljárásra vonatkozó XXVIII. cikk (3)** bekezdése szerint az eljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez, amely elv magába foglalja a hallgatás jogát is.

A Szabs. tv. 32. § (2) A szabálysértési felelősség bizonyítása a szabálysértési hatóságot terheli. Senki sem kötelezhető ártatlanságának bizonyítására.

Szabs. tv. 33. § Senki sem kötelezhető arra, hogy önmagára terhelő vallomást tegyen és önmaga ellen bizonyítékot szolgáltatson.

A fentiek alapján a felperesek nem kötelesek önmagukra, vagy hozzátartozójukra terhelő vallomást tenni azért, hogy a hatóság azokat könnyebben meg tudja bírságotni! Jogukban áll hallgatni! Az alperes részéről az ilyen jellegű együttműködésre való kötelezés, valamint az ilyen jellegű együttműködésnek a hiányának a szankcionálása sérti az Ehi. tv. 13. §. (6) bekezdését és sérti a tisztességes eljárás követelményét!

Az alperes elismerte, hogy nem tudta megállapítani, hogy az állítólagos jogellenes magatartást ki követte el, sem az Alaptörvény, sem a Ptk., sem az Ehi tv. nem jogosítja fel az alperest arra, hogy abban az esetben, ha képtelen a tényállás megállapítására, képtelen arra, hogy megállapítsa, hogy a cselekményt ki követte el, akkor a szankciót feltételezésen alapulva szabja ki és olyat is büntessen, aki az adott jogszabálysértést nem követte el, az Alaptörvény megfogalmazza, hogy **csak bűnös személyt lehet felelősségre vonni!** Az alperes és a bíróság ezen álláspontja egész alkotmányos jogrendszert sérti!

- 4.) A bíróság kiszabásánál az alperes azon mérlegelése nyilvánvalóan téves, az ügy érdemével össze nem függő mérlegelési szempontnak minősül, amely a 2/2015 (XI.23) KMK vélemény alapján jogsértő mérlegelésnek minősül, hogy az alperes a **jogsértő állapot időtartamaként azt róta a felperesek terhére**, hogy kk. [REDACTED] jelen eljárásban érintett életkorhoz kötötten kötelező védőoltásainak esedékessége 2018. szeptember, 2018. október, illetve 2019. szeptember óta áll fenn. A gyermek a kötelező oltások pótlása alapján bírói, jelenleg Kúria határozat alapján mentesült! Az oltások elmaradása törvényesen történtek, nem volt és nincs is jogsértő állapot, az alperes mégis próbálja a felpereseknek felróni! Az alperes itt lényegében megint azt rója a felperesek terhére, hogy élnek a törvényes jogaikkal, ami törvényt sért! Arról nem is beszélve, hogy az alperes azt írta, hogy jogsértő magatartásként nem az oltások elmaradását, hanem azok törvényt sértő beadatását róta fel, akkor milyen alapon jön ide jogsértő időtartam?
- 5.) A bíróság kiszabásánál az alperes azon mérlegelése nyilvánvalóan téves, az ügy érdemével össze nem függő mérlegelési szempontnak minősül, amely a 2/2015 (XI.23) KMK vélemény alapján jogsértő mérlegelésnek minősül, hogy felróhatóságként azt értékelte, hogy a **felperesek nem várták meg a Kúria döntést az oltások beadatása előtt.** A Kúria felfüggesztő végzés az alperesre kötelező, a felperesek bármikor dönthetnek úgy, hogy az oltásokat önként teljesítik. Az önkéntes teljesítés nem róható törvényesen a terhükre.

A fentiek alapján megállapítható, hogy az alperes a bíróság összegének a mérlegelése során olyan körülményt mérlegelt – korábbi jogerős és nem jogerős közíg bíróságok –, amely mérlegelését jogszabály nem engedi, továbbá a konkrét ügyre vonatkozó enyhítő körülményeket, valamint a felróhatóság hiányát egyáltalán nem mérlegelte.

Az alperes mérlegelési jogkörében eljárva a tisztességes eljárás követelményét sértően, **indokolatlanul magas bírságot szabott ki.**

Már többször kifejtettem, hogy jelen eljárást szabálysértési eljárásban kellett volna lefolytatni, a bíróságoló határozat ebből kifolyólag semmis. Az alperes a felperesekre egyetemlegesen 700.000 Ft bírságot szabott ki közigazgatási eljárásban. Mint említettem az Alaptörvény

büntetőpolitikájának a jogi garanciáira vonatkozó szabályokat a büntetőeljárás és a szabálysértési törvény tartalmazza, az Ákr. nem. A bűncselekményeket és a szabálysértéseket a jogalkotó azért fogalmazza meg, mert azok a társadalomra veszélyesebb magatartások, az egyéb jogszabálysértések lényegében nem tekinthető társadalomra olyan veszélyes magatartásnak, ezért engedhetik, azoknak a büntetését közigazgatási eljárás keretében! Az alperes szerint a felperesek cselekménye nem szabálysértés, az közigazgatási eljárásban bírságot lehet adni, akkor viszont a cselekményük egyértelműen nem lehet a társadalomra olyan veszélyes, mintha az szabálysértés lenne, ezért a büntetés se lehet súlyosabb, mintha azt szabálysértésben bírálnák el!

A Szabs. tv. 11. § (1) A pénzbírság legalacsonyabb összege - e törvény eltérő rendelkezése hiányában - ötezer forint, **legmagasabb összege százötvenezer forint**, szabálysértési elzárással is büntethető szabálysértések esetén háromszázezer forint.

A fentiek alapján, ha a felperesek cselekményét a társadalomra veszélyesebb szabálysértésként bírálták volna el, és mind a két felperest külön-külön bírságot adnak, és teszem fel a bírság maximumát kapják, akkor is kettejüknek együtt 300.000 Ft bírságot szabtak volna ki, azaz a közigazgatási eljárásban kiszabott bírságnak a felét se rótták volna ki rájuk!

A fentiek alapján az alperes egyértelműen megsértette az Ehi tv. 13. §. (6) bekezdését, a súlyosan megsértette az Ákr. 62. §. (1) és (2) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettségét, valamint a bizonyítékok értékelésére vonatkozó 62. §. (4) bekezdését jogszabályellenesen gyakorolta, továbbá megsértette Ákr 81. §. (1) bekezdésben foglaltakat, amely szerint a határozatnak tartalmaznia kell a megállapított tényállást és az annak alapjául szolgáló bizonyítékokat.

A fentiek alapján a felperesek felelősségét a polgári jog szabályaira alapítva, bűnösségük bizonyítása nélkül szankcionálása, nyilvánvalóan törvénytörő körülmények mérlegelése és ebből kifolyólag indokolatlan magas bírság kiszabása az alperes részéről súlyosan jogszabálysértő magatartás, a fenti ügy lényegére kiható jogszabálysértéseket a bíróság törvénytörően eltagadta, mellyel megsértette a pártatlan és tisztességes eljárás követelményét, a Pp. 346. §. (4), (5), (6) bekezdését, valamint a Pp. 279. §. (1) bekezdésben megfogalmazott bizonyítékok értékeléséhez való jogát visszaélészerűen gyakorolta.

A Kúria, a Bíróság azzal, hogy az alperes ügy lényegére kiható jogszabálysértéseit figyelmen kívül hagyta, ennek érdekében jogszabálysértéseket követett el, a Kp. alapelveit kirívóan sértette, amely jogszabálysértések révén sérült a felperesek Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott alapvető joga, miszerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

5.) 120 napos ügyintézési határidő túllépése esetén a bírságot törvénytörő és Alaptörvénytörő

Az alperes tényállásában kifejtette

██████████ iskolavédő 2019. november 27-én kelt levelében tájékoztatta az illetékes Járási Népegészségügyi Osztályt arról, hogy ██████████ mint törvényes

képviselő 2019. november 26-án, kk. gyermeke, ██████████ Egerix B oltásra idézésének napján gyermeke nélkül jelent meg. Az „oltási kiskönyvről készült fénymásolatot” átadta a védőnőnek, amely tartalmazta ██████████ bejegyzését, az elmaradt és esedékes védőoltások dátumaival. A védőnő a másolatot csatolta leveléhez.

A tényállás tisztázása érdekében az elsőfokú hatóság **2019. november 29-én** kelt végzésben idézte az oltási igazolást bemutató szülőt, aki jelzéssel élt, hogy a megjelölt időpontban, 2019. december 17-én nem tud megjelenni, mivel az idézést 2019. december 16-án vette át.

„A Járási Hivatal **2020. január 13-án** kelt végzésében a tényállás tisztázása érdekében 2020. február 4-re idézte édesapát, ██████████”

„Az elsőfokú hatóság **2020. február 24-én** értesítette törvényes képviselőket a jogi képviselőn keresztül az eljárás megindításáról az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (továbbiakban: Ákr.) előírásának megfelelően. „

„A Járási Hivatal a BK-05/NEO/00188-20/2020. iktatószámom **2020. április 23-án** hivatali kapun megküldött és jogi képviselő által átvett határozatában kötelezte törvényes képviselőket az MMR elleni és dTap emlékeztető oltás felvétele céljából jelenjenek meg gyermekükkel ██████████. ██████████ iskolaorvosnál, és oltassák be, a jogszabályokban előírtaknak megfelelő magatartás tanúsítsanak, továbbá az egészségügyi jogszabályokban előírt kötelezettségek megsértése miatt 700 000Ft egészségügyi bírságot szabtak ki. **2020. május 7-én** elektronikus úton benyújtott fellebbezésben, a kötelező határozat ellen jogorvoslattal éltek.”

Az alperes által közölt tényállásból jól látható, hogy az alperes elsőfokú szerve a tényállás tisztázása érdekében legkésőbb **2019. november 29-én**, de inkább **2019. november 27-én** hivatalból megindította a közigazgatási eljárást, tekintettel arra, hogy az **Ákr. 104. §. (1) bekezdés a.)** pontja alapján a hatóság az illetékességi területén hivatalból megindítja az eljárást, ha az eljárás megindítására okot adó körülmény jut a tudomására.

Az **Ákr. 62. §. (1) bekezdése** alapján, ha a döntéshozatalhoz nem elegendők a rendelkezésre álló adatok, a hatóság bizonyítási eljárást folytat le, azaz tényállás tisztázására az eljáró hatóságnak csak közigazgatási eljárás keretében van joga.

Az **Ákr. 50. §-a** alapján az ügyintézési határidő az eljárás megindulásának napján kezdődik, azaz jelen esetben 2019. november 27-én, de legkésőbb 2019. november 29-én!

Az **Ákr. 50. §. (2) bekezdés c.)** pontja alapján az ügyintézési határidő teljes eljárásban 60 nap, amely jelen esetben 2020. január 26-án, de legkésőbb 2020. január 28-án lejárt!

Ákr. 103. §. (4) bekezdése alapján, ha a hatóság a hivatalbóli eljárásban az ügyintézési határidő kétszeresét (120 nap) túllépi, a jogsértés tényének megállapításán és a jogellenes magatartás megszüntetésére vagy a jogszerű állapot helyreállítására kötelezésen túl egyéb jogkövetkezményt nem alkalmazhat. Ez esetben ugyanazon ügyféllel szemben, ugyanazon ténybeli és jogi alapon nem indítható új eljárás.

Az alperes az **Ákr. 50. §. (4) bekezdésében** előírt kötelezettségének, miszerint az ügyintézési határidőn belül a döntés közlése iránt is intézkedni kell, nem tett eleget, a 120 napos bírságolásra jogosító ügyintézési határidő jelen esetben **2020. március 26-án, de legkésőbb 28-án lejárt!**

Az alperes elsőfokú szerve a döntését **csak 2020. április 23-án hozta és küldte meg**, így a 120 napos bírságot jelentősen túllépte, melyre tekintettel bírság kiszabására a törvény kifejezett tiltása nem volt jogosultsága!

Az alperes a fenti jogszabályok sértése mellett sértette az jogszerűségére vonatkozó alapelvét.

Az **Ákr. 2. §. (2)** A hatóság a hatásköre gyakorlása során

a) a szakszerűség, az egyszerűség, az ügyféllel való együttműködés és a jóhiszeműség követelményeinek megfelelően,

b) a törvény előtti egyenlőség és az egyenlő bánásmód követelményét megtartva, indokolatlan megkülönböztetés és részrehajlás nélkül,

c) a **jogszabályban meghatározott határidőn belül, észszerű időben jár el.**

Az alkotmánybíróság **5/2017. (III.10) Ab. határozat**, amely szerint az **Alaptörvény XIV. Cikk (1.)** bekezdésből eredő alkotmányos követelmény, hogy a jogszabályban meghatározott határidő leteltét követően nem szabható ki szankció. Különösen irányadó ez a szabály, mivel az Ákr. pontos naptári napokban meghatározott végső határidőt állapít meg, az alperes még sem realizálta büntetési igényét a határidőn belül, ebben az esetben a jogszabály erejénél fogva nincs lehetőség a határidő túllépésére. A tisztességes eljáráshoz való joghoz hozzátartozik annak biztosítása, hogy a hatóságok a rá vonatkozó határidőket betartsa és ezen határidő be nem tartását ne az ügyfelek (felperesek) terhére, hanem javára értékeljék. A határidő túllépése objektív tény, egyetlen napos határidő túllépés is törvénytelen ség eredményez, azonban jelen esetben az alperes majd egy hónapot csúszott a törvényes határidőhöz képest!

A fenti eljárási szabálysértés az ügy lényegére kiható eljárási szabálysértés, amely nem orvosolható, melyre tekintettel a bírságot határozat megsemmisítésének van helye.

Megjegyezném, továbbá, hogy az alperes elsőfokú szervének azon értesítette, miszerint az eljárást csak 2020.02.24-én kezdte súlyosan jogszabálysértő, a hatóság részéről az ügyfelet megtevesztetni szándékozó, rosszhiszemű tájékoztatás. A fent felsorolt jogszabályi helyek alapján az alperes elsőfokú szervének a közigazgatási eljárása törvényi rendelkezés alapján már 2019. november 27-én, de legkésőbb 2019. november 29-én megindult. A tényállás tisztázására csak közigazgatási eljárás keretében van lehetőség adatgyűjtésre, eljáráson kívüli adatgyűjtésre, ügyfél meghallgatására a jogszabály nem ad felhatalmazást!

Itt kívánom megjegyezni, hogy az alperes elsőfokú szerve a jogszabálysértése miatt úgy nyilatkoztatta a felpereseket, hogy maguk se tudták még, hogy egyáltalán milyen minőségben hallgatják meg őket. A minősége ismeretének a hiányában a jogairól sem tájékoztatta őket.

A fentiek alapján az ügyfelek nyilatkozata törvénytelen beszerzett bizonyítéknak is minősül, így az eljárásban bizonyítékként értékelni sérti az **Ákr. 62. §. (2) bekezdés** második mondatát.

Az **Ákr. 62. §-a** közigazgatási eljárás keretében ad felhatalmazást a közigazgatási hatóságnak a tényállás tisztázása érdekében bizonyítás lefolytatására, az ügyfél meghallgatására is, közigazgatási eljáráson kívüli adatszerezés jogosulatlan – törvénytelen - információgyűjtésnek minősül, amely bizonyítékok az **Ákr. 62. §. (2) bekezdés** második mondata alapján nem használható fel bizonyítékként.

A fentiek alapján könnyen belátható, hogy az elsőfokú hatóság mellett, hogy az ügyintézési határidőt helyrehozhatatlanul túllépte, a döntés meghozatala előtt egyetlen egy a tényállás tisztázása és megállapítására alkalmas, törvényesen beszerzett bizonyíték sem állt a rendelkezésére, mely alapján a döntés jogszerűsége alapjaiban reng meg.

Az **Ákr. 50. §. (1) bekezdése** alapján valójában a közigazgatási eljárás nem akkor kezdődik, amikor a közigazgatási szerv a „hasára csap”, és azt mondja, hogy akkor innentől elindult az eljárás, hanem az ügyintézési határidő az eljárás megindulásának napján kezdődik. Jelen esetben az eljárás a tudomásszerzéstől számítva hivatalból megindult, s innentől kezdve az **Ákr. 62. §-a** alapján történt a tényállás tisztázása.

Az elsőfokú szerv az eljárást 120 napon túl fejezte be, így az **Ákr. 103. §. (4) bekezdése** alapján bírság kiszabására nem volt törvényi felhatalmazása.

A fentiek alapján az alperes a 120 napos bírságolásra jogosító határidőt lényegesen túllépte, az ügyintézési határidő betartottságának igazolására az eljárás megkezdésének az időpontját nem a jogszabály által meghatározott időre, hanem egy fiktív, hasra ütő dátumban állapította meg.

A Kúria, a bíróság a felperesek kereseti kérelmében megfogalmazott jogszabályokra, amely alapján kell megállapítani az eljárás megkezdésének az időpontját, kereseti kérelemhez kötöttség ellenére semmit nem reagált, iratellenesen és törvénysértően elfogadta, hogy az alperes az általa hasra ütő dátumban meghatározott időpontban kezdte meg az eljárást, s arról sem nyilatkozott, hogy akkor az azt megelőzően tartott meghallgatásokról készült jegyzőkönyveket azok törvénytelenége miatt miért nem zárta ki a bizonyítékok közül. A Bíróság részleghajlása egyértelműen igazolt, mellyel megsértette a pártatlan és tisztességes eljárás követelményét, a **Pp. 346. §. (4), (5), (6) bekezdését, valamint a Pp. 279. §. (1) bekezdésben** megfogalmazott bizonyítékok értékeléséhez való jogát visszaélő módon gyakorolta.

A Bíróság azzal, hogy az alperes ügy lényegére kiható jogszabálysértéseit figyelmen kívül hagyta, ennek érdekében jogszabálysértéseket követett el, a Kp. alapelvét kirívóan sértette, amely jogszabálysértések révén sérült a felperesek Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott alapvető joga, miszerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

6.) Alaptörvény B. cikkének, jogállamiság és jogbiztonság intézményeinek a megsértése

Az alperes másodfokon úgy bírálta el a felperesek 2020. 05.07-én benyújtott fellebbezését, hogy fellebbezés elbírálására a 360/2019. Korm. rendelet értelmében már 2020. 01. 01-e óta nem volt hatásköre. **Hatáskör hiányában hozott döntés hivatalból semmisnek kell tekinteni.**

Az alperes az Ehi tv. 13/A. §. (3) bekezdés tiltása ellen a Szabs. tv. 239. §. (1) bekezdés a.) pontjába ütköző és aszerint minősülő fertőző betegségek elleni védekezés elmulasztása szabálysértést közigazgatási eljárásban bírálta el és szabott ki egészségügyi bírságot. **Hatáskör hiányában hozott döntés hivatalból semmisnek kell tekinteni.**

Azzal, hogy az alperes a szabálysértési törvény hatálya alá eső cselekményt közigazgatási eljárásban bírálta el, bírságot úgy szabott ki, hogy nem tagadottan nem tudta se az elkövető személyét, se annak a bűnösségét bizonyítani az Alaptörvényben megfogalmazott, az alkotmányosságot biztosító alapvető garanciális szabályokat szegett meg.

Az **Alaptörvény B. cikkében** megfogalmazott jogállamiság és annak garanciális eleme, hogy **csak bűnös elkövetőt** lehet felelősségre vonni, azonban jelen eljárásban az alperes és a bíróság is elismerte, hogy **nem tudta megállapítani, hogy az állítólagos jogellenes magatartást ki követte el**, ebből kifolyólag a felelősségre vont személyek bűnössége egyáltalán nem igazolt. Az alperes és a Bíróság a felperesek felelősségét törvénysértően a polgári jog szabályaira alapítja. Büntető jellegű felelősségre vonást alkotmányosan nem lehet az objektív alapon működő polgári jogra alapítani, büntető jellegű felelősségre vonás alapja csak a bűnösség igazolása mellett történhet. Amikor az Állam büntetőigénye kielégítése érdekében jár el egy hatóság, akkor a bűnösség igazolása az alkotmányos rendben meghatározott alapvető kötelezettsége. A polgári jogi felelősség megállapítható akkor, ha valaki másnak kárt okoz, azonban az nem vonja maga után az állami büntetőjogi felelősségre vonását csak akkor, ha igazolódik, hogy a kár okozás szándékos volt, azaz megvalósítja a szándékos rongálást is! A fentiek alapján, amikor az állami szervek büntetést kívánnak alkalmazni egy állítólagos jogszabálysértő magatartásért, akkor alkotmányosan nem mellőzhetik az elkövető kilétének a felderítését és annak bűnösségének a bizonyítását.

Az **Alaptörvény B. cikkében** megfogalmazott jogállamiság és annak garanciális eleme a **védelemhez való jog**, amely magába foglalja, hogy az eljárásban érintett személy nem köteles önmagára, vagy hozzátartozójára terhelő vallomást tenni. Jelen eljárásban az alperesek, a felperesek ügyféli minőségük közlése nélkül, jogaik és kötelezettségükre való tájékoztatás nélkül kívánt az ügyfelektől önmagukra, vagy hozzátartozójukra vonatkozó terhelő vallomást beszerezni. A felperesek miután ezt megtagadták, az alperesek a felperesek terhére rótták azon körülményt, hogy az elkövető számukra ismeretlen maradt és lényegében a joguk gyakorlása miatt ismételt indokoltnak látta a szankció alkalmazását, sőt súlyosbító körülményként is értékelte a felperesek törvényben biztosított jogainak gyakorlását.

Az alperesek a büntetés kiszabásaként azt is értékelte, hogy a felperesek az oltással kapcsolatos kérdéseket jogi útra terelték, amely miatt az oltások törvényesen elhúzódnak, amelyért a felpereseket az alperes szintén a jogaik gyakorlásáért kívánta szankcionálni.

Az alperes annak ellenére, hogy a közigazgatási eljárás keretében szankcionálható jogszabálysértések a társadalomra kevésbé veszélyesek, mint a szabálysértések és a bűncselekmények, s az alperes szerint jelen eljárás közigazgatási bírságolás alá esik, a felperesekre a szabálysértési bírság esetén kiszabható legmagasabb összegű bírság kétszeresét is meghaladó összegű pénzbírságot szabtak ki, amely nyilvánvalóan eltúlzott mértékű bírság.

Az alperes továbbá a bírságot a bírságolásra adott határidő (120 nap) lényeges túllépése, törvényi tiltás ellenére szabta ki, a beszerzett bizonyítékok azok törvénytelen beszerzésükre tekintettel törvénysértőek, amely felperesi kifogásokat a Bíróság indoklás nélkül figyelmen kívül hagyta.

Megjegyezném, hogy az alperes fenti jogszabálysértései is igazolják, hogy jelen eljárást szabálysértési és nem közigazgatási eljárásban kellett volna lefolytatni! Az Ákr-rel szemben a

Szabs. tv-t a jogalkotó kifejezetten a jogszabálysértő magatartás szankcionálásának a jogi szabályai érdekében alkotta meg, amely jogszabály magába foglalja egy jogállam büntetőpolitikájának az alkotmányos rendjét! Tekintettel arra, hogy az Ákr. megalkotásának a jogalkotói célja nem jogszabálysértő magatartások szankcionálása, az **Ákr. 7. §. értelmében** közigazgatási ügy csak a jogsértését megállapításáig terjed, annak szankcionálása már nem tartozik a közigazgatási ügy keretei közé, így ezen jogszabály az Állam büntető politikájára vonatkozó alkotmányos rendelkezéseket, jogintézményeket nem tartalmazza, így a jogszabálysértő magatartás ezen eljárás körében történő szankcionálása önmagában Alkotmányos problémát vett fel! Jelen ügyben a felpereseknek felrótt jogszabálysértő magatartást a Szabs. tv. kifejezetten szabályozza, így az elkövetési magatartás közigazgatási eljárásban való szankcionálása súlyosan jogszabálysértő, a határozat semmisségéhez vezet.

A felperesek közigazgatási eljárásban való szankcionálása, az eljárásban lefolytatott jogszabálysértések, s azok Bíróság általi legalizálása az Alaptörvényt, az alaptörvényben megfogalmazott jogállamiság, büntetőpolitikai szabályokat megcsúfoló eljárásnak számít. Az **Alaptörvény B. Cikkében** megfogalmazott jogbiztonság intézménye, valamint az **Alaptörvény XXVI. cikkben** megfogalmazott tisztességes eljáráshoz való jog alapvető követelménye, hogy azt vonják felelősségre egy esetleges jogszabálysértésért, aki azt valóban elkövette. Jelen esetben, ha egyáltalán volt jogszabálysértés, ismeretlen, hogy azt ki követte el, a felpereseket nem bizonyítékokkal alátámasztott tényállásra, hanem bizonyítékok nélküli vélelmekre alapozva bírságolták! A felperesek bírságolása súlyosan jogszabálysértő és sérti az **Alaptörvény XXVI. cikkben** megfogalmazott tisztességes eljáráshoz való jogot, amely magában foglalja azt, hogy senkit se vonjanak felelősségre olyan cselekményért, amit nem ő követett el.

Alaptörvény B. cikke szerinti jogbiztonság intézménye, jogállamiság fogalma megköveteli, hogy a közhatalom csak alkotmányos felhatalmazással és alkotmányos indokkal avatkozzon be az egyén jogaiba és szabadságába. A jogállamiság fogalma az állam büntetőhatalmát korlátozza! Érvényesülni kell azon elveknek, miszerint csak bűnös elkövetőt lehet büntetni, vagy hogy az állam büntető hatalmának törvényben meghatározott határai nem változtathatók meg annak terhére, akinek a cselekményét megítélik. Sem a büntetőpolitika változása, sem az eljáró hatóságok mulasztása, vagy hibája nem eshet az elkövető terhére! Ebből következik, hogy az elévülés beálltával az elkövetőnek alanyi joga keletkezik arra, hogy ne büntessék meg. Az **elévülés beálltával az állam büntetőigénye megszűnt**, mivel eredménytelenül telt el az idő, amit az állam saját magának szabott az elkövető üldözésére. A már elévült cselekmény büntetése sérti a jogbiztonságot mert áttöri az állam büntető hatalmának a korlátlanosságát!

Az Alkotmánybíróság döntése nyomán ilyen követelmény még a ne bis idem elve, az **ártatlanság védelme**, vagy a jogorvoslathoz való jog. Fontos, hogy ezek a jogok nem relativizálódhatnak, hanem abszolút jellegű tilalmakat fogalmaz meg, ezért a **büntetőjogi garanciákkal nem állíthatók szembe más alkotmányos jog.** (11/1992. (III.5) AB. határozat, 6/1998. (III.11) AB határozat)

Jelen ügyben az alperes hatásköre hiánya ellenére a felpereseket joguk gyakorlása miatt, a bűnösségük ismerete nélkül bírságolta, a felelősségüket a szülői mivoltukból vezették le, az ügyintézési határidőt jelentősen túllépve, törvény kifejezett tiltása ellenére bírságolta, amely jogbiztonságra vonatkozó garanciális szabályokat a Bíróság a kereseti kérelem ellenére figyelmen kívül hagyott és az alperesi döntést jogszerűnek ítélte, amellyel a Bíróság is

megszegte az **Alaptörvény XXVIII. cikkében** megfogalmazott tisztességes eljárás követelményét.

A fentiek alapján egyértelműen igazolódott mind az alperes, mind a Törvényszék, mind a Kúria a felperesek alapvető eljárásjogait sértették, az ügy érdemére kiható jogszabálysértéseket követettek el, melyre tekintettel kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a bírósági ítéletet, az alperesi határozatokat az ügy érdemére kiható jogszabálysértő jellegükre tekintettel megsemmisíteni szíveskedjen, valamint kötelezze az alperest a perköltség megfizetésére.

7. Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésének, valamint II. cikkének a megsértése

Az Alaptörvény II. cikke szerint:

“Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.”

Az önrendelkezési jogot az Alkotmánybíróság az emberi méltóság, így az általános személyiségi jog tartalmi elemeként nevezte meg és a döntésre képes ember saját teste és sorsa feletti rendelkezési jogát széles körű védelemben részesíti.

Az Alkotmánybíróság már korai gyakorlatában az emberi méltósághoz való jogot, minden ember veleszületett jogaként, mint általános személyiségi jogot határozta meg. E szerint az emberi méltósághoz való jog, mint általános személyiségi jog olyan szubszidiárius jog, amely minden esetben felhívható az egyén autonómiájának védelmére, ha egyetlen más alapjogra sem lehetséges hivatkozni.

A testület gyakorlata szerint az általános személyiségi jog egyes összetevőiként a személyiség szabad kibontakoztatásának jogát, az önrendelkezési jogot, az általános cselekvési szabadságot és a magánszférához való jogot nevezte meg. E szerint az önrendelkezési jogot az Alkotmánybíróság az emberi méltóság, így az általános személyiségi jog tartalmi elemeként definiálta és széles körű védelemben részesíti, mint a döntésre képes ember saját teste és sorsa feletti rendelkezési jogát. Az önrendelkezés joga tehát az emberi méltósághoz való jogból, mint anyajogból ered, amely abszolút jellegű, korlátozhatatlan és minden más jogot megelőző alapjog.

Az Alkotmánybíróság az általános személyiségi jog védelméből számos az önrendelkezési jog megnyilvánulási formáiként meghatározható egyéni jogot vezetett le, így különösen: a vérségi származás kiderítésének jogát, a névviseléshez való jogot, a felek perbeli önrendelkezésével kapcsolatos jogokat, a személyek saját testi integritásához fűződő jogát, az ellátás/kezelés visszautasításának jogát, de a testület gyakorlata alapján ide sorolható az ún. „titokszféra” védelme is. Mindezekon felül az önrendelkezés jogából vezette le az Alkotmánybíróság a házasságkötés szabadságához való jogot, melyet később kiterjesztett az élettársi kapcsolat létesítéséhez fűződő jogra is.

Kiemelést érdemel, hogy az Alkotmánybíróság szintén az önrendelkezési jogból vezette le és nevesítette az ún. egészségügyi önrendelkezési jogot, melyet tágabb kategóriaként határozott meg, mint az egészségügyi beavatkozások visszautasításához való jogot. Az egészségügyi önrendelkezési jog magába foglalja a szabad orvosválasztás jogát is, amelyet mind a Rendelet, mind pedig a fenti határozatok sértenek.

Az Alaptörvény I. cikk az alábbiakat taglalja:

„(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”

A fentiekre tekintettel megállapítható, hogy a Rendelet hivatkozott bekezdése alaptörvény-ellenes, mivel alapvető jogokat csak törvény által lehet korlátozni, alsóbbrendű jogszabályban nem. Alaptörvény-ellenes továbbá azért is, mert a szabad orvosválasztáshoz való jog, mint az önrendelkezési jog egyik jogosultsága nem más alapvető jog érvényesülése és nem alkotmányos érték védelmében történik. A védőoltás kötelezővé tételének ténye az, amely más alkotmányos értékhez kötődik, ellenben annak nincs alkotmányos jelentősége, hogy milyen helyszínen és milyen orvos végzi el annak beadását, ellenben az egészségügyi önrendelkezési jog, s ezen keresztül az emberi méltósághoz való jog sérül.

Ennek fényében kérem az Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg, hogy a Rendelet hivatkozott bekezdése, valamint a fenti határozatok alaptörvény-ellenesek és semmisítse meg azokat.

8. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Kérem, hogy a jelen panaszunkkal támadott ítélet által jóváhagyott *alperesi* határozatok rendelkező részében foglaltak előzetes **végrehajtásának a felfüggesztéséről rendelkezni szíveskedjen, mivel az** alperesi határozatok cselekmény végrehajtására vonatkozó kötelezést tartalmaz, amely során a felperesekre kimagaslóan magas bírságot szabott, amely bírság veszélyeztetheti a család megélhetését. A bírság kifizetése miatti nélkülözés, esetleges hitel felvétele, az abból adódó eladósodás visszafordíthatatlan lelki gyötrelmet és anyagi csődöt idézhet elő.

A Kp. 50. §. (4) bekezdése alapján a kérelemben részletesen meg kell jelölni azokat az indokokat, amelyek az azonnali jogvédelem szükségességét megalapozzák, és az ezek igazolására szolgáló okiratokat csatolni kell. A kérelmet megalapozó tényeket valószínűsíteni kell.

A fentiek alapján csatolom a felperesek jövedelemigazolásukat, közös ? bankszámlakivonatukat, havi kiadáskimutatásukat. A fentiek igazolják, hogy a feleknek nincs ilyen összegű megtakarításuk, annak a megfizetése a megélhetésüket veszélyeztetné.

Úgy gondolom, hogy tekintettel arra, hogy a családi gazdaság, ez által a gyermekek élelmezésének a **zökkenőmentes biztosítása nagyobb társadalmi érdek, mint az, hogy a Magyar Államnak – az ő költségvetése alapján nevelésnek tűnő összeg – 7.00.000 Ft-**

os bírság befizetésre kerüljön, azaz az azonnali jogvédelem elmaradása egyértelműen súlyosabb hátrányt, családi csődöt okozhat, mint annak az elrendelése, így a Kp. 51. § (3) bekezdése alapján a Kúriának a jogszabályi rendelkezések alapján lehetősége van az azonnali jogvédelem megadására.

Kérem a Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal Kecskeméti Járási Hivatal BK-05/NEO/00188-20/2020., a Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal BK/NEF/0771-6/2020. számú határozatoknak, a Szegedi Törvényszék 9.K.701.150/2020/13. számú ítéletének, a Kúria Kfv.II.37.181/2021/3. számú ítéletének a felfüggesztését az indítvány elbírálásáig.

I.) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

Ügyvédi meghatalmazást nem csatolok, az ügyben személyesen járok el.

II.) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Nyilatkozunk, hogy személyes adataink (név) közzétételéhez hozzájárulunk/nem járulunk hozzá.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata: felperesnek nem kell

Kelt: 2021. június 28.